

Karl May

Testamentul incasului

Traducere de Roland Schenn

CORINT
EDUCAȚIONAL

Redactare:
Alexandru Giurgea, Cristina Jinga

Tehnoredactare computerizată:
Andreea Apostol, Dana Diaconescu

Designul copertei: Andreea Apostol

Ilustrația copertei: Walter Riess

Ilustrațiile: Dan Popescu

Karl May
DAS VERMÄCHTNIS DES INKA

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT EDUCAȚIONAL,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-606-8668-70-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL

Testamentul incasului / Karl May ; trad.: Roland
Schenn. - București : Corint educațional, 2015
ISBN 978-606-8668-70-3

I. Schenn, Roland (trad.)

821.112.2-311.3=135.1

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări: Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1,
București, cod poștal 010517; Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit: Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012
Tel.: 021.310.15.30; E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.grupulcorint.ro

Format: 16/54x84; Coli tipo: 21

Tiparul executat la:

EVEREST 
din 1994
TIPOGRAFIA
DE 20 DE ANI PREGĂTIM VIITORUL.

I
TOREADORUL

„*Corrida de toros! Corrida de toros!*” strigau pristavii¹ înveșmântați în haine viu colorate, trecând pe străzile orașului Buenos Aires. *Corrida de toros* era principalul subiect tratat în toate gazetele din oraș și principala temă de discuție a oamenilor.

Corrida de toros, adică spectacolul oferit de luptele cu tauri, este o încântare pentru orice spaniol, pentru orice om care are în vene fie și numai o picătură de sânge latino-american. În general, spaniolilor le face o deosebită plăcere să se înghesuie în arenă pentru a vedea cum este chinuit un animal, mai precis taurul. Mai mult decât atât, spaniolul își manifestă plăcerea pe care i-o oferă cumplitul spectacol țipând, răcnind și urlând cât îl ține gura. Spaniolul este de-a dreptul extaziat, dacă taurul despică burta vreunui cal cu coarnele sau dacă rănește vreun toreador.

Corrida de toros! Oh, de câți ani nu se mai organizase în Buenos Aires o luptă cu tauri! De câtă vreme nu se mai auziseră în Plaza de Toros nechezatul cailor, mugetele taurilor, strigătele toreadorilor și uralele celor dornici să asiste la *corrida*! Mulți ani trecuseră de când la Buenos Aires nu mai avusese loc o luptă cu tauri, și aceasta numai din cauza problemelor politice.

Lopez, dictatorul din Paraguay, declanșase un război și în acest război Argentina cheltuisese patruzeci de milioane de dolari și pierduse cincizeci de mii de oameni. Ca și când nu ar fi fost de ajuns, holera care s-a abătut asupra țării a făcut și ea două sute de mii de victime. În astfel de vremuri negre, oamenii nu mai au cum să se gândească la petreceri. Armata argentiniană fusese mereu înfrântă de militarii lui Lopez, dar, în urmă cu o săptămână, argentinienii obținuseră, pe neașteptate, o victorie răsunătoare. Această victorie avea să fie sărbătorită cu mare fast la Buenos Aires și, pentru a câștiga simpatia populației, noul președinte, Sarmiento, propusese să se organizeze o *corrida de toros*. Pregătirile se făcuseră în mare grabă, dar, cu toate acestea, lumea era

¹Pristav – persoană care anunța oamenii știrile oficiale; crainic (n. tr.).

entuziasmată și nu întâmplător. În Buenos Aires trăiau mai mulți toreadori care se puteau lăuda cu faptul că nici un *toro*¹ nu izbutise să-i trântescă la pământ. Fiecare dintre acești toreadori fierbea de nărbdare să dovedească acum că el este cel mai iscusit. Și iată că se întâmplase un lucru neașteptat — un străin, un spaniol din Madrid, care locuia la hotelul Labastie, le ceruse permisiunea organizatorilor de a participa și el la coridă, adică de a intra în lupta pentru premiul oferit. Organizatorii, toți oameni de vază din Buenos Aires, s-au arătat de-a dreptul încântați când au aflat cine era spaniolul. Omul din Madrid era chiar *señor*² Crusada, cel mai vestit *espada* din întreaga Spanie.

Zvonul că *señor* Crusada avea să participe la luptele cu tauri s-a răspândit cu iuțeala gândului și locuitorii din Buenos Aires erau nerăbdători să-l vadă în arenă. Nerăbdarea lor deveni și mai mare, când alți doi domni se prezentară cu niște propuneri senzaționale. Unul dintre ei era proprietarul unor cirezi de vite, care adusesse din America, ce-i drept cu mare cheltuială, un număr însemnat de bizoni, pentru a încerca să-i încrucișeze cu vitele sale. Pentru că bizonii se dovediseră a fi foarte agresivi, proprietarul hotărâse că trebuiau omorâți. De aceea îl oferea pe cel mai mare pentru corida ce avea să se desfășoare. Cel de-al doilea *señor* care ținuse să își aducă aportul la frumusețea spectacolului avea o fermă în regiunea San Nicolas. Peonii³ săi prinseseră un jaguar, care le ucisese un număr mare de oi, dar nu-l împușcaseră, iar acum fermierul propunea să-l dăruiască organizatorilor coridei.

E lesne de înțeles că, în aceste împrejurări, corida stârnea cel mai mare interes în primul rând toreadorilor din Buenos Aires.

Toreadores sau *toreros* sunt acei bărbați curajoși, care intră în arenă pentru a lupta împotriva taurilor. Cuvintele *toreador* și *torero* sunt derivate din *toro*, care se traduce prin taur. Acești *toreadores* sau *toreros* se împart în mai multe categorii, fiecare dintre ele având anumite sarcini. *Picadores* sunt acei *toreadores* care intră călare în

¹ Taur (n. a.).

² Domnul (lb. spaniolă) (n. tr.).

³ Argatii (n. a.).

arenă și au menirea de a întărâta animalele, împungându-le cu sulitele. Apoi trebuie să-i amintim pe *chulos* sau *banderillos*, adică oamenii care au rolul de a atrage atenția taurilor asupra lor, în clipa în care toreadorii sau picadorii se află în primejdie. Nu trebuie dați uitării nici *espadas*, adevărații luptători, care au sarcina de a răpune taurul cu spada. Cuvântul *espada*, singularul substantivului *espadas*, se traduce prin spadă. Tot în arenă îi vedem și pe *matadores*. Cuvântul *matador* provine de la verbul *matar*, care se traduce prin a ucide, a sacrifica. Ei sunt cei careucid, în final, taurul, dacă *espada* nu izbuteste să-o facă.

Corida avea să aibă loc a doua zi, iar pristavii băteau străzile, anunțând în gura mare viitorului public programul amănunțit al mult așteptatului eveniment.

Se înserase, și negustorii cu dare de mână își închideau prăvăliile și mergeau la un restaurant, la o cafenea sau la o *confiteria*¹, pentru a discuta despre corida de a doua zi.

Café de Paris, cea mai bună cafenea din Buenos Aires, era plină până la refuz. Doar ici-colo mai zăreai câte o masă liberă. Mulți dintre clienți priveau către o anumită masă. De ce? Pentru că la acea masă se aflau cei trei *espadas* din Buenos Aires care aveau să ia parte la coridă. Își vorbeau respectuos și erau de acord asupra unui fapt: domnii care organizaseră lupta cu tauri nu ar fi trebuit să îngăduie participarea toreadorului din Madrid. Toți trei își propuneau să facă tot ce le stătea în putință pentru ca faima străinului să fie știrbită. Unul dintre cei trei *espadas* se laudă că va răpune bizonul american dintr-o singură lovitură. Era gata să pună rămașag că va izbuti să doboare fiorosul animal de la prima încercare. Omul privi în jur, căutând admirația celorlalți. La o masă de alături, se aflau patru domni, îmbrăcați în haine din mătase. Unul dintre acești domni îi atrase atenția toreadorului pentru că era înalt și bine făcut, iar părul și barba îi erau albe ca neaua. Uriașul avea fața arsă de soare, lucru ce dovedea că umblase mult în aer liber, ba poate chiar trăise, o vreme, în sălbăticie. Unul dintre cei trei bărbați eleganți care stăteau la masă cu uriașul îl întrebă pe acesta din urmă:

¹ Cofetărie (lb. spaniolă) (n. tr.).

— Ai auzit ce-a spus toreadorul ăsta?

— Da, răspuse bărbatul cu părul alb.

— Și ce crezi?

Cel întrebat se mulțumi să dea din umeri, zâmbind.

— Sunt cu totul de părerea ta, reluă bărbatul elegant, care i se adresase uriașului. Trebuie să fii foarte îndrăzneț și să ai o deosebită îndemânare ca să răpui un *toro* dintr-o singură lovitură de spadă. Tu ai fost ani de-a rândul în America și ai vânat mult. Știi foarte bine de ce este în stare un bizon. Mă îndoiesc că acestui *espada* îi va fi la fel de ușor să și facă precum spune!

— Hm! Firește, doar nu poți ucide un bizon doar așa, cu gura, răspuse uriașul.

Toreadorul care se fălise că va răpune bizonul dintr-o singură lovitură auzi această scurtă conversație și sări ca ars, luându-l la întrebări pe omul cu barba și părul ca zăpada:

— Îmi este îngăduit să aflu cum vă numiți, *señor*?

— Vă voi spune numele meu după ce îl voi fi aflat pe-al dumneavoastră, domnule, zise uriașul, zâmbind ironic.

— Numele meu este unul foarte cunoscut, *señor*! exclamă toreadorul cu vădită mândrie. Mă numesc Antonio Perillo!

— Numele meu nu-i atât de cunoscut, spuse uriașul, cu același zâmbet ironic. Mă numesc Hammer.

— Hm! Un nume nemțesc! Sunteți neamț?

— Da, domnule.

— Dacă sunteți neamț, atunci nu vă mai dați cu părerea despre lucruri pe care noi, cei de aici, le știm foarte bine! Eu sunt un *porteño*¹! M-ați înțeles?

Rostind aceste cuvinte, Perillo privi în jur cu mândrie. Cititorul trebuie să știe că argentiniienii își spun *porteños*, atunci când doresc să se deosebească de cei veniți în țara lor de pe alte meleaguri.

Pentru câteva clipe, în cafenea se așternu tăcerea. Toreadorul se uită la Hammer cu și mai mare aroganță, întrebându-l:

— Acum sunteți gata să vă retrageți cuvintele, *señor*?

¹ *Porteño* – locuitor al orașului Buenos Aires (n. tr.).

— Nu, domnule, răspuse uriașul cât se poate de liniștit. Eu am spus că nu poți ucide un bizon doar așa, spunând că-l vei răpune, și, pentru că sunt neamț și știu foarte bine despre ce vorbesc, îmi mențin părerea!

— Ha! Asta-i culmea! Culmea culmilor! exclamă Perillo, ieșindu-și din fire. Eu, cel mai vestit *espada* al acestei țări, să mă las batjocorit de un neamț? Ha! Ce-ați zice, domnule, dacă v-aș provoca la duel? Ei? Ce ați zice?

— N-aș zice nimic, domnule, răspuse Hammer, privindu-l cu dispreț.

Tocmai această privire a uriașului îl înfurie și mai mult pe Antonio Perillo, care întrebă, scrâșnind din dinți:

— Nu vreți să vă retrageți cuvintele, dar nici nu vreți să-mi dați satisfacție?

— Nu, spuse uriașul.

— Atunci o să vă dau asta! răcni Perillo, repezindu-și pumnul în obrazul străinului.

Neamțul se feri fulgerător, sări în picioare, îl apucă pe toreador de mijloc și îl ridică în aer, aruncându-l apoi ca pe-o cârpă. Faimosul toreador zbură pur și simplu prin încăpere, lovindu-se de perete de-i trosniră oasele. Toți clienții se ridicară în picioare, curioși să vadă cum se va sfârși bătaia. Toreadorul, ca de altfel mulți dintre cei ce se aflau la Café de Paris, purta haine strâmte, croite după moda din capitala Franței, și nimeni nu s-ar fi așteptat să aibă asupra sa vreo armă. Totuși, Perillo scoase dintr-un buzunar al hainei un cuțit și se năpusti urlând asupra lui Hammer. Acesta nu se clinti din loc și, la momentul potrivit, îl apucă pe vestitul toreador de mâna dreaptă, în care ținea arma. Perillo începu să țipe ca din gură de șarpe și lăsă cuțitul să-i cadă. Uriașul îl ținu strâns și îi spuse încet:

— Potolește-te! Vezi că aici ești la Buenos Aires, nu la Salina del Condor!

Toreadorul se sperie de moarte și, după ce Hammer îi dădu drumul, se împletici vreo câțiva pași înapoi, privindu-l cu spaimă. Era alb ca varul și abia izbuti să îngaime:

— Salina del Condor? Nu... nu știu despre ce vorbiți, *señor*! Nu vreau să am de-a face cu dumneavoastră, *señor*!

— Asta-i foarte bine! replică uriașul. Ferește-te de mine, Antonio Perillo!

Spunând acestea, scoase dintr-un buzunar câteva bancnote pe care i le întinse unui ospătar, își luă pălăria și ieși din cafenea, urmat de cei trei domni eleganți, care stătuseră la aceeași masă cu el.

După plecarea lui Hammer, Antonio Perillo își recăpătă curajul și-i spuse unuia dintre tovarășii săi:

— Ce om fără minte! Hm! Un om fără minte! Ce să-i faci?

— Bine, dar ți-a vorbit cu „tu”!

— Da? Așa a făcut? Nici n-am băgat de seamă! răspunse Perillo, cu prefăcută indiferență.

— Și ce legătură ai tu cu Salina del Condor?

— Cu Salina del Condor? Niciuna! Cine știe ce i s-o fi năzărit neamțului? Toată lumea știe că nemții sunt niște visători.

Poate că discuția ar fi continuat, dacă în cafenea nu ar fi intrat un omuleț care stârni brusc interesul tuturor clienților. Era un *gaucho*¹, cu niște pantaloni albi ca neaua. Peste acești pantaloni omulețul avea o *chiripa*, adică un fel de pătură pe care unii locuitori ai Americii de Sud obișnuiesc să și-o prindă de mijloc. Pe umeri *gauchoul* purta un *poncho* roșu. Un *poncho* seamănă cu o pelearină, doar că este o pătură groasă, cu gaură la mijloc, prin care se bagă capul. În picioare avea o pereche de cizme din piele de cal. Aceste cizme sunt cum nu se poate mai comode, pentru că bucățile de piele, proaspăt jupuite, se înfășoară de-a dreptul pe picior. Încălțările de acest fel sunt foarte ușoare, cel care le poartă simțindu-se de parcă ar fi desculț. De cizme, micuțul *gaucho* își prinsese o pereche de piteni mari cât toate zilele. Pe cap purta o pălărie cenușie, de fetru, iar sub pălărie avea un batic roșu, de mătase. Baticul era atât de mare, încât îi acoperea nu doar capul, dar și ceafa. Omulețul avea la brâu un cuțit lung și un pistol cu două țevi, iar pe umăr ducea o pușcă grea, cu țevă lungă. Se putea spune, fără exagerare, că arma era cât el de mare. Lucrul cel mai

¹ Văcar (lb. spaniolă) (n. tr.).

ciudat, însă, era că micuțul *gaucho* ținea într-o mână două cărți. Un *gaucho* care citea! Așa ceva chiar că nu se mai pomenise!

— *Buenos días*¹, spuse omulețul, așezându-se la masa liberă, de la care se ridicaseră, nu cu multă vreme în urmă, Hammer și tovarășii săi.

Îndată ce se așază, se și apucă să citească din cele două cărți pe care le avea la el, de parcă s-ar fi aflat într-o bibliotecă. Cele două cărți — de fapt două volume — erau opera domnilor d'Alton și Weiss și fuseseră editate de Academia Regală din Berlin.

În cafenea se făcuse o liniște mormântală. Cei care se aflau la Café de Paris nu știau ce să creadă despre acest omuleț serios, îmbrăcat în straie curate. Micuțului *gaucho* nu-i păsa de nimeni și nimic. De altfel, nu-l deranjă nici faptul că, după primul moment de surpriză, lumea începuse să vorbească din ce în ce mai tare. El citea, citea netulburat.

După o vreme, de ciudatul *gaucho* se apropie un ospătar care îl întrebă ce dorește.

— Bere aveți? Vreau să spun, aveți *cerevisia*, cum se zice pe latinește?

— Avem bere, *señor*! răspunse ospătarul, cu glas mieros. Bere la sticlă, *señor*! Șase taleri² sticla! Primim și bancnote!

— Atunci, v-aș ruga să-mi aduceți o sticlă, adică o *ampulla* sau o *legena*, cum se spune în latină.

Ospătarul îl privi cu niște ochi cât cepele, îi aduse o sticlă de bere și îi turnă băutura într-un pahar, depărtându-se apoi cu pași grăbiți. Micuțul se adânci din nou în lectura sa, fără să dea vreo atenție celor ce se petreceau în jurul său.

Antonio Perillo îl studie stăruitor. Se vedea bine că îl frământă ceva. Se ridică de la locul său, se apropie de omuleț și îi spuse:

— Iertați-mă, *señor*, dar mi se pare că ne cunoaștem!

Micuțul *gaucho* se ridică în picioare, îl privi pe toreador și apoi îi spuse:

— Îmi pare foarte rău, domnule, dar eu nu vă cunosc!

¹ Bună ziua (n. a.).

² Monedă de argint care a circulat și în principatele române (n. tr.).

— Oh, *señor*! Eu sunt sigur că ne-am întâlnit sus, la râu!

— Îmi pare rău, domnule. Eu nu am fost nicicând sus, la râu!

— Pot să vă întreb atunci de unde sunteți, *señor*?

— Cum să nu, domnule? Cum să nu? făcu micuțul *gaucho*, plin de zel politic. Sunt din Jütergogk sau Jütergock. Specialiștii nu sunt de acord asupra ortografiei acestui substantiv propriu, dar eu optez pentru varianta Jütergogk! Da!

— Denumirea orașului de care-mi pomeniți îmi este cu totul necunoscută, *señor*, mărturisi Perillo. Aveți bunătatea de a-mi spune cum vă numiți?

— Oh, da, cum să nu, domnule? Cum să nu? Numele meu este Morgenstern. Da. Eu sunt doctorul Morgenstern.

— Sunteți doctor, *señor*?

— Nu. Adică... sunt om de știință, domnule.

— Om de știință, *señor*?

— Da, zoolog. Am venit în Argentina pentru a căuta fosile de megateriu și de mastodont.

— Hm! Nu știu ce înseamnă aceste cuvinte.

— Mastodont și megateriu, adică elefant uriaș și leneș¹ uriaș.

— Vorbiți serios, *señor*? întrebă toreadorul, înălțându-și sprâncenele, neîncrezător.

— Desigur, domnule!

— Și unde doriți să căutați aceste animale, *señor*?

— În *pampas*², despre care nu se poate spune dacă s-a format înainte sau după *diluvium*, domnule.

— Nu înțeleg ce înseamnă *diluvium*, *señor*!

— Dar e foarte simplu, domnule dragă! Foarte simplu! Uitați, în aceste cărți pe care le vedeți aici, domnii d'Alton și Weiss explică foarte limpede ce înseamnă *diluvium*. Ați auzit, desigur, de domnii d'Alton și Weiss!

— Nu, *señor*! N-am auzit! Nu-i cunosc pe acești domni, dar vă cunosc pe dumneavoastră! Vă cunosc poate mai bine decât v-ați

¹ Mamifer din America de Sud, caracterizat prin faptul că stă zile întregi agățat de aceeași creangă (n. tr.).

² Câmpie întinsă din zona temperată a Americii de Sud (n. tr.).

dori, *señor*! Hainele pe care le purtați acum le-ați îmbrăcat doar ca să vă deghizați, desigur.

— Să mă deghizez, domnule? spuse micuțul, vădit mirat. Hm! Spuneți că m-am deghizat? Trebuie să recunosc faptul că nu prea sunt obișnuit să port haine de *gaucho*.

— Da, poate că nu prea sunteți obișnuit să purtați haine de *gaucho*, dar știu sigur că vă pricepeți să călăriți!

— Vai, domnule! Este foarte adevărat că am avut ocazia să încălec un cal, respectiv ceea ce se cheamă în latină un *equus*, dar ceea ce se cheamă în latină *equo vehi*, adică arta echitației, este un lucru cu totul necunoscut pentru mine.

Antonio Perillo dădu din cap și zâmbi.

— Nu voi mai stărui, *señor*, fiindcă fiecare cuvânt pe care-l roștiți îmi arată că nu doriți să fiți recunoscut. Vă rog să mă iertați, dar vă spun că va veni curând vremea când va trebui să lepădați masca pe care o purtați acum.

Toreadorul se întoarse la masa lui și omulețul îmbrăcat în straie de *gaucho* clătină din cap, zicând, ca pentru sine:

— Mască! Să lepăd masca pe care o port acum! Hm! Omul acesta pare a fi tare zăpăcit!

Apoi se adânci din nou în lectură, numai că pacea avea să-i fie iarăși tulburată de ospătarul care-l servise. Acesta se apropie și îi spuse, cu o nuanță de reproș:

— Nu beți, *señor*? E păcat de bere!

— Oh, ba da, vă mulțumesc! Vă mulțumesc mult! răspunse omulețul, ridicând ochii din cărțile sale și sorbind din pahar. Atunci când faci un lucru necesar, nu se cuvine să uiți de plăceri! Băutul, adică în latină *potio*, nu este doar un lucru plăcut, ci și util!

Micuțul *gaucho* vru să se apuce din nou de citit, când observă că ospătarul rămăsese lângă el. Atunci, îl întrebă:

— Doriți ceva, domnule?

— Da, *señor*. V-am auzit mai devreme spunând că sunteți din Jütergogk. Sunteți neamț?

— Sigur că sunt neamț, domnule, spuse omulețul, zâmbind. Da, da! Sunt neamț! De altfel, acest lucru este dovedit și prin

numele pe care-l port. Mă numesc Morgenstern. Dacă aş fi roman, ar trebui să-mi traduc numele în latină, iar în latină Morgenstern¹ se traduce prin *Jubar*.

— Vai, cât mă bucur, *señor*! Cât mă bucur că sunteți neamț! Îmi permiteți să vă vorbesc în germană?

— În germană? Sunteți neamț și dumneavoastră?

— No, cum altfel, domnule? Doar eu mi-s din Stralau, de lângă Berlin, domnu' doctor. Știu că sunteți doctor, scuzați, am auzit asta fără să vreau.

— Oh! Un neamț din Stralau! Cine-ar fi crezut! Eu mă gândeam că sunteți argentinian. Cum ați ajuns aici?

— Dară n-o fost prea greu, domnu' doctor! Ş-aşa meream eu la pescuit și să poate zice că mă cam obișnuisem cu apa. No, ş-apăi numa' am mărs până la Hamburg și de-acolo m-am urcat pă un vapor ş-am vint acil!

— Și de ce ați venit aici?

— De ce-am vint? Păi, ca tot omu', am vint ca să mă îmbogățesc, domnu' doctor.

— Prea bine! Și?

— Ei, vedeți dumneavoastră, domnu' doctor, că treaba nu mere așa cum gândește omu'. S-or pornit vremuri grele și n-am mai putut strânge milionu' de taleri, așa cum îmi pusesem io în minte, la plecare!

— Aveți rude în Germania, domnule?

— Nooo! N-am, domnu' doctor, că dacă aveam nu mai plecam de-acas'! Treaba o fost alta! Cu totu' alta, domnu' doctor. Io am vrut să mă fac militar. D-apăi, vedeți prea bine că nu-s prea-nalt. No, așa! Ş-apăi când m-am dus la... aia... comisia de recrutare, parc-aşa-i spune, mi-o zis un medic de-acolo că-s prea mic și... cum o zâs? Aha! Inapt pentru serviciu' militar! Adică, domnule, o vrut să zăcă el că nu-s bun de armată. Ş-atuncea așa m-am cătrănit de tare, c-am plecat din Germania numa' ca să-mi dovedesc io mie că, dacă nu-s bun de armată, tot îs bun la ceva!

— Și de câtă vreme vă aflați aici?

¹ Luceafăr (n. tr.).

— De cinci ani, domnu' doctor. Da, da! S-or făcut cinci ani în cap de când mi-s aici.

— Și cu ce v-ați ocupat în tot acest timp, domnule? se interesă Morgenstern.

— Păi, am făcut tăt felu' de munci, da' trebă să știți, domnu' doctor, că am muncit cinstit. Acu', după cum vedeți, îs ospătar sau, mai bine zâs, ajutor de ospătar. Mi-or dat de lucru în cafeneaua asta, fiindcă-s mulți mușterii. Până mai an, am muncit în port.

— Și ați călătorit, cât de cât, prin Argentina? întrebă micuțul om de știință.

— Cum de nu, domnu' doctor! Cum de nu? Am ajuns până-n Tucuman! Am fost argat.

— Știți să călăriți, domnule?

— Știu, domnu' doctor. Cum să nu știu? C-apoi aci, în țara asta, înveți a călări cât ai clipi din ochi!

— Asta-i bine! Asta-i foarte bine! exclamă Morgenstern. Dar, dați-mi voie să vă mai întreb ceva. Mi s-a spus că în Argentina s-ar găsi foarte multe schelete ale unor animale dispărute de mult. E adevărat acest lucru?

— Cum de nu, domnu' doctor. Foarte adevărat!

— Minunat! spuse micuțul om de știință, frecându-și mâinile. Aceasta înseamnă că nu m-am înșelat!

— Căutați oase, domnu' doctor? întrebă ospătarul, uimit. De ce căutați oase?

— Sunt foarte interesat de schelete și fosile.

— Așaaa? No, asta-i chiar una cum n-am mai auzit pân-acu'! Da' nu-i nimic! Vă puteți bucura, domnu' doctor! V-aduc io oase, câte vreți!

— De dinainte de *diluvium*?

— Nu pricep eu ce-i aceea *diluvium*, da' vă spun că-s ciolane din belșug și de toate felurile!

— Și schelete sau fosile de mastodont?

— Se găesc, cum nu, se găesc oase de tot felul de vite, îl asigură ospătarul, nepricepând ce este un mastodont.

— Nu, nu oase de vite, domnul meu. Oase de elefanți uriași.